

freds tale. Saa faar man at vide, at Universitetet er fuldt ud godt, som det en Gang er; der er ikke Noget at røre derved; der skal kun flere Penge og 1, 2, 3 flere Professorer til, saa er der ikke et Menneske, som kræver noget Mere der. Dette ærede Medlem, der ogsaa talte om det theologiske Fakultet og om, at der er forlangt en Professor til der, — ja det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds optræder i det Hele som Universitetets bestalter Forsvarer og sætter, forekommer det mig, Ministeren ud af denne Debat — sagde, at han havde hørt, at der nok skulde være fundet nogle nye Discipliner i det theologiske Fakultet, som han vel ikke kunde nævne, men han mente, at deri laa Grunden til, at der var Trang til en theologisk Professor mere. Nei, ikke af den Grund er der Trang til en theologisk Professor, thi de nye Discipliner, vi skulde have, skulde virkelig ikke her være direkte theologiske. Det, der kunde trænges til at faae doceret, er en Religionsvidenskab, som ikke direkte staar i Forbindelse med det theologiske Præg, som Alt, hvad der læres af Religion ved Universitetet faar, og som hele den Samling af folkefirkelige Præster, som derfra sendes ud over Landet, i dette Dieblisk maa have. Med hele denne theologiske Aand, som hersker her, ere vi komne saa vidt, at naar en Mand staar op her og siger, at de ville anvende Blasfemiparagraferne mod den, som vover at have Mod til at reise en fristndet religiøs Debat, saa tror et andet Medlem, et andet Medlem af Oppositionen, at tjene dennes Sag, tjene den religiøse Frihed her i Landet ved at staa op og sige: Hvor kan det ærede Medlem dog sige noget Svadant? Nei, hvis han forstod sin Sag rigtig, saa vilde han gjøre det stik Modsatte, saa vilde han se at faae denne Paragraf, som er en Stam for Straffeloven, udslettet. Det vilde han gjøre, blandt Andet fordi man, som Grundtvig — hvis jeg ikke tager feil — en Gang har sagt, aldrig skal angribe Aandens og Ordets Verden med rent legemlige Vaaben. Det er en Stamplet i vor Lovgivning, at man virkelig tror at kunne forhindre en fristndet Debat ved en Paragraf som denne, og den har sit Udspring i den Aand, der udgaar fra Universitetet, i den Aand, som her repræsenteres af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Halkier), og som under denne Debat tillige er bleven repræsenteret af det ærede Medlem fra Stubbejøbing, i Reaktionen Aand, Dykten til ikke at lade den store og frie Debat komme op. Men i alt Fald vil jeg, saa længe jeg er Medlem af dette Thing, protestere

mod, at dette skulde være den almindelige Mening indenfor Thinget.

Formanden (Høgsbro): Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Bingel) har begjæret Ordet for 3die Gang. Under Forudsætning af Thingets Samtykke (Ophold), giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Bingel: Det forekommer mig rigtig nok, at Livsoven gror saa stærkt op omkring os, at vi i dette Dieblisk ere i Færd med Allesammen at blive til Indianere. Den Ene svarer den Anden, den ene ny Taler staar op efter den anden, utallige Spørgsmaal, som i og for sig ere af den yderste Vigtighed og tillige indeholde den yderste Komplikation, komme frem. Jeg skal imidlertid ikke opholde det høitærede Things Tid længe, jeg vil blot gjerne sige nogle ganske faa Bemærkninger, fordi jeg har talt saa længe den første Dag, men jeg mener at maatte fremkomme med dem, fordi ikke saa faa af de følgende Talere have henvendt Ordet til mig. Jeg vilde gjerne med Hensyn til Theologerne sige, at jeg hører ikke med til dem, som ville udelukke Theologerne fra Universitetet. Jeg har for Tiden nok med Skomagerne og Juristerne at gjøre og vil ikke nu ogsaa lægge mig ud med Theologerne. Jeg vil ønske, at de maa blive der, og jeg vil ønske det theologiske Fakultet en rigtig mild, glad, fredfæl og vennesæl Alderdom, hvor det navnlig aldrig bliver grebet af et Tilbagefald af den frygtelige Sygdom, rabies theologica, som selv en Mand som Melancton i den Grad sørgede over, at han ønskede sig død for at slippe for denne rabies theologica. Hvad det juridiske Fakultet angaar, saa er der her jo talt pro og contra meget stærkt. Jeg er ganske overbevist om, at jeg i det Væsentlige har Ret paa dette Punkt, naaget jeg ikke kan dømme om Detailler. Jeg er efter en lang pædagogisk Virksomhed i Besiddelse af saa megen Indsigt, saa megen pædagogisk Spørjands, at jeg nok kan mærke, om det er rent galt fat med en Undervisning af en eller anden Art og de Herrer maa ikke tro, jeg har talt med Modrianer eller ganske unge Mennesker, som maatte vilde gjøre sig vigtige ved at kaste Brag paa den Undervisning, som de nylig have været Gjenstand for. Jeg har talt med Unge og Gamle, og kunde jeg her føre mine Autoriteter frem, kunne De tro, at jeg ikke vilde komme til at flamme mig. Men som den høitærede Kultusminister saa fortræffelig bemærkede — jeg tror, det var den første Dag — om Sligt skal der stables en